

Πώς να γεφυρώσουμε τις διαιρέσεις μας και να φέρουμε ειρήνη στον κόσμο

Αιδ. Mariano Arellano
Πάστορας της Ισπανικής Ευαγγελικής Εκκλησίας

Καλό απόγευμα. Ειρήνη και ευλογίες για τον καθένα σας.

Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε την ευκαιρία να είμαι μαζί σας αυτές τις ιδιαίτερες ημέρες και επίσης για το προνόμιο να μοιραστώ μαζί σας μερικά λόγια.

Η οργανωτική ομάδα αυτής της εκδήλωσης μου ζήτησε μια σύντομη ομιλία με θέμα «Πώς να γεφυρώσουμε τις διαιρέσεις μας και να φέρουμε ειρήνη στον κόσμο». Η αλήθεια είναι ότι από την αρχή το θεώρησα μεγάλη πρόκληση να μιλήσω για αυτό το θέμα που έχει τόσο σοβαρό αντίκτυπο.

Για κάποιον λόγο, μου ήρθε στο μυαλό η εικόνα ενός δρόμου στον οποίο όλοι περπατάμε. Ο δρόμος υποδηλώνει κίνηση, που σημαίνει ότι δεν θέλουμε να παραμείνουμε εκεί που είμαστε, θέλουμε να βελτιωθούμε στη ζωή, να επιτύχουμε νέους προσωπικούς και ομαδικούς στόχους. Εάν είμαστε άνθρωποι της πίστης, θέλουμε να ωριμάσουμε πνευματικά. Και όλοι (ανεξάρτητα των πεποιθήσεών μας...) θέλουμε να χτίσουμε έναν καλύτερο κόσμο, στον οποίο μπορούμε να ζήσουμε με πιο αξιοπρεπή και ανθρώπινο τρόπο.

Μου κάνει μεγάλη εντύπωση ότι σε όλη την ανθρώπινη ιστορία έχουμε δείξει πολλές φορές την αδυναμία μας να βαδίσουμε μαζί. Και πάνω απ' όλα, δυσκολεύομαι να αποδεχθώ ότι αυτό ισχύει και μεταξύ εκείνων που αποκαλούνται «Χριστιανοί», παιδιά του ίδιου Πατέρα και επομένως αδελφοί και αδελφές.

Υπάρχει μια περικοπή στα Ευαγγέλια που μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε μερικούς από τους λόγους που δυσκολεύουν πολύ να πλησιάσουμε την ενότητά μας.

Βρίσκεται στο Ευαγγέλιο του Ευαγγελιστή Μάρκου, κεφάλαιο 9 και εδάφια 30 έως 37. Λόγω χρόνου, θα ήθελα να διαβάσω μόνο τα εδάφια 33 έως 35:

Ο Ιησούς ήρθε στην Καπερναούμ, και όταν μπήκε στο σπίτι ρώτησε τους μαθητές: «Τι συζητούσατε μεταξύ σας στο δρόμο;» Αυτοί όμως σιωπούσαν, γιατί στο δρόμο συζητούσαν μεταξύ τους ποιος είναι ανώτερος ανάμεσά τους. Κάθισε τότε ο Ιησούς, φώναξε τους δώδεκα και τους λέει: «Όποιος θέλει να είναι ο πρώτος θα πρέπει να γίνει ο τελευταίος απ' όλους κι ο υπηρέτης όλων».

Οι αφηγήσεις των Ευαγγελίων έχουν τη μεγάλη ικανότητα να μας παρουσιάζουν βαθύτατες σκέψεις χρησιμοποιώντας πολύ απλές και καθημερινές εικόνες. Συγκεκριμένα, σε αυτή τη σύντομη περικοπή μπορούμε να διαπιστώσουμε την όλη ιστορία της Χριστιανικής Εκκλησίας σε αυτόν τον κόσμο.

Ας δούμε το κείμενο λίγο πιο προσεκτικά. Οι μαθητές ακολουθούν τον Ιησού στο δρόμο, ακριβώς όπως κάνουμε κι εμείς... Αλλά συζητούσαν καθ' όλη τη διαδρομή. Ίσως θα έπρεπε να είχαν δώσει περισσότερη προσοχή στις διδασκαλίες του Ιησού, αλλά έπιασαν τη συζήτηση μεταξύ τους. Και

με τον τρόπο αυτό, έβαλαν στην άκρη τον Ιησού. Παρατηρήστε ότι ο Κύριος δεν συμμετείχε σε αυτές τις συζητήσεις που είχαν οι μαθητές Του και έτσι όταν ήρθαν στο σπίτι, ο Ιησούς τους ρώτησε: «Τι συζητούσατε μεταξύ σας στο δρόμο;»

Και η αφήγηση μας λέει ότι οι μαθητές δεν απάντησαν στον Κύριο, ίσως επειδή ντράπηκαν... Ίσως ο Θεός να μας κάνει ακριβώς την ίδια ερώτηση: «Τι συζητούσατε μεταξύ σας στο δρόμο;» Μπορείτε να φανταστείτε πόσο θλιβερό θα ήταν αν και εμείς θα 'πρεπε να ντραπούμε μπροστά στον Κύριο με μια αμήχανη σιωπή;

Τώρα, πιστεύω ότι μπορεί να μας βοηθήσει, σαν αδελφοί και αδελφές που επιδιώκουν την ενότητα, να δώσουμε προσοχή στο θέμα για το οποίο συζητούσαν οι μαθητές: «Ποιος θα ήταν ο πιο σημαντικός, ποιος θα ήταν ο ανώτερος».

Πιστεύω ότι αυτή η θλιβερή ερώτηση ταλαιπωρεί τον λαό του Θεού καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του και σ' αυτήν βρίσκουμε κάποιες επιπτώσεις που βλάπτουν την ενότητα και την αδελφосύνη μας.

Κι αυτό γίνεται όταν ρωτάμε ως άτομα ή ως κοινότητες: «Ποιος είναι ο πιο σημαντικός;». Δημιουργούμε κατηγορίες μεταξύ μας. Πορευόμαστε με ανταγωνιστικό μυαλό, κοιτάζοντας τον άλλο σαν αντίπαλο και όχι σαν αδερφό μου.

Όταν μέσα στην καρδιά μας κάνουμε μια τέτοιου είδους ερώτηση, παραδεχόμαστε ότι κάποιος είναι καλύτερος από άλλους. Ότι ορισμένοι από εμάς είναι ανώτεροι από τους άλλους. Ότι η αλήθεια που κατέχουμε για τον Θεό είναι πιο γνήσια από αυτή του αδελφού μου που δεν σκέφτεται και δεν πιστεύει ακριβώς όπως εγώ... Όταν πέσουμε σε αυτή την επικίνδυνη δυναμική προσπαθούμε να κατέχουμε τον Θεό, να Τον διαπλάσουμε σύμφωνα με τις νοητικές ή εκκλησιολογικές μας δομές... Και η αλήθεια είναι ότι κανείς από εμάς δεν μπορεί να έχει στην κατοχή του τον Θεό, κανείς δεν μπορεί να σκεφτεί ότι κατέχει το μονοπώλιο της αλήθειας Του, το μονοπώλιο του Προσώπου Του ή της αγάπης Του...

Τώρα, όταν πιστεύουμε ότι κάποιος από εμάς είναι καλύτερος από άλλους, όταν πιστεύουμε ότι μπορούμε να κατέχουμε τον Θεό και να Τον εγκλωβίσουμε στις δικές μας νοητικές δομές, καταλήγουμε να πιστεύουμε ότι η δική μας αλήθεια είναι η μόνη που μετράει και ότι έχουμε το δικαίωμα να την Επιβάλλουμε στους άλλους. Τότε είναι που, όταν η αλήθεια του Θεού, που πρέπει να αποτελεί πηγή ζωής και αξιοπρέπειας, γίνεται ένα στοιχείο στην υπηρεσία του θρησκευτικού ιδρύματος (ανεξάρτητα από το όνομα που μπορεί να έχει...), γίνεται η τέλεια δικαιολογία για να ικανοποιήσει τη δίψα μας για εξουσία.

Πιστεύω ότι όλες οι Χριστιανικές εκκλησίες έχουν πέσει μερικές φορές σε αυτήν την αμαρτία και πρέπει να ζητήσουμε συγχώρεση από τον Κύριο. Και πρέπει να ζητήσουμε μαζί από τον Θεό να μας διδάξει περισσότερα για τη φύση της Βασιλείας Του, την οποία ο Ιησούς έκανε προσιτή σε αυτόν τον κόσμο, όπου δεν υπάρχει χώρος ανταγωνισμού και αντιπαλότητας, όπου δεν υπάρχουν κατηγορίες ή εμπόδια μεταξύ των πολιτών της, όπου κανείς δεν προσποιείται ότι έχει στην κατοχή του τον Θεό, αλλά είναι ο Θεός που μας κατέχει, η βασιλεία που βασιλεύει στο έλεός Του, στη δικαιοσύνη Του και στην αγάπη Του.

Η Βασιλεία του Θεού είναι εκείνη μέσα στην οποία ο καθένας μας ζει για τους άλλους, γιατί όταν αγαπάμε τον αδελφό, αγαπάμε τον ίδιο τον Θεό. Έναν Θεό ο οποίος είναι πολύ κοντά μας, βαδίζει δίπλα μας, δεν πρέπει να τον παραμερίσουμε με τις συζητήσεις μας. Ας συνεχίσει να μας οδηγεί και να μας κάνει όργανα της αγάπης Του, της ειρήνης Του και της ελπίδας Του για αυτόν τον κόσμο που τον διανύουμε μαζί. Ο Θεός να σας ευλογεί.